

využití bylo pozorováno hlavně při zpracování různých tematických projektů nebo při přípravě školních či veřejných výstav. Žáci výtvarného oboru se i v tomto školním roce zapojovali také do mezioborových projektů (např. výroba kulis pro literárně-dramatický obor). Vedle obvyklých činností (kresba, malba, zpracování keramiky, koláž aj.) se žáci v závislosti na podmínkách školy setkávají s méně tradičními vyučovacími předměty (počítačová grafika, zpracování různých materiálů, fotografie, animace aj.). Dobré výsledky oboru byly dokumentovány portfolii prací žáků a jejich využitím k výzdobě školních prostor. Zájemcům o další studium na školách s výtvarným zaměřením poskytovali vyučující potřebnou individuální pomoc.

Téměř ve všech lekcích **tanečního oboru** byl jasně stanoven cíl hodiny a jemu byla přizpůsobena promyšlená stavba dané vyučovací jednotky, přičemž se vyučující tanečního oboru zaměřovali na všestranné využití škály vyučovaných předmětů. Výuka probíhala převážně kolektivní formou, a to zpravidla ve dvouhodinových lekcích. Formy a metody práce respektovaly individuální schopnosti a dovednosti žáků, kteří byli soustavně vedeni ke kázi a pohybové aktivitě. Důraz ze strany vyučujících byl přitom kladen nejen na elementární základy, ale také na zdokonalování taneční techniky s respektováním individuálních schopností a dovedností žáků. Výuka byla prakticky vždy podporována názornou ukázkou, případně demonstrací konkrétního postupu. Prostřednictvím pohybových vazeb na zemi i v prostoru byli vedeni k základním návykům správného držení těla, k pohybové fantazii i rytmickému citění. V nižších ročnících byl zařazován i zpěv žáků, který výrazně napomáhal jejich tanečnímu projevu. Samostatná tvořivost žáků byla podporována vhodně zařazenou improvizací na pestrá témata, v případě potřeby jim byla poskytována potřebná dopomoc. Užívání odborné terminologie a odpovídající příprava žáků na výuku (vhodný cvičební úbor, celková estetická úprava) zvyšovaly kvalitu výuky. Významnou roli sehrával v hodinách tance hudební doprovod, uplatňovaný v naprosté většině sledovaných lekcí. Kladně působí zejména přítomnost korepetitora, jehož doprovod umožňuje tanečnímu pedagogovi efektivní postup spojený s možným přizpůsobením tempa, s využitím širší škály hudebních motivů. Také reprodukováná hudba byla vyučujícími vhodně volena s ohledem na věk i mentalitu žáků. Jen v menší míře se ve výuce na školách projevovala dominantní práce učitelky, která bránila aktivitě žáků. Sebehodnocení se žáci věnovali ojediněle, častěji bylo zařazeno vrstevnické hodnocení a závěrečné hodnocení vyučujícími. V průběhu hodin byla zřejmá klidná pracovní atmosféra a velmi dobré vztahy se vzájemným respektem. Ve větší míře byl pro všechny věkové skupiny žáků výrazně motivující velmi dobrý názorný příklad vyučujících, sporadicky byla využita i demonstrace na žácích. Omezujícím faktorem majícím negativní vliv na kvalitu výuky je v některých školách velikost učebny (tanečního sálu), která žáky omezuje hlavně při prostorově náročnějších sestavách. Přetrvávajícím nedostatkem v organizaci výuky zůstává věkové i ročníkové nesourodé složení skupin, v nichž jen výjimečně dochází k odpovídající diferenciaci učiva.

V jednotlivých ZUŠ se postupně zlepšují prostorové a materiální podmínky pro výuku **literárně-dramatického oboru**. Školy disponovaly vhodnými sály se zázemím, samostatnými učebnami, případně i příručními knihovnami a sklady rekvizit. Pouze výjimečně nebylo zázemí pro výuku LDO dostačující. Postupně tak dochází k navyšování počtu žáků v LDO a také k zahajování výuky v nově otevřených studijních zaměřeních. V úvodu hodin byli žáci přiměřenou a srozumitelnou formou seznamováni s krátkodobým cílem, podle potřeby byl žákům připomenut také cíl dlouhodobý. V hospitované výuce byla patrná systematická práce vyučujících s žáky, s důrazem na socializační prvky, snahou o maximální zapojení žáků do společných činností, o rozvoj jejich kreativity, dostatečný prostor pro improvizaci. Dlouhodobě se daří v individuální i kolektivní výuce vhodně zařazovat a využívat sebehodnocení a vzájemné hodnocení žáků, kteří nemají obavy sdělovat vlastní názor a své pocity. Literární náměty a texty odpovídají dané věkové kategorii a na jejich výběru mají významný podíl žáci. Systematické vedení žáků k těmto formám hodnocení se vyznačovalo kvalitativním posunem od mladších žáků ke starším. Vyučující v závěru a v některých případech i v průběhu výuky využívají formativní hodnocení s adekvátní zpětnou vazbou, čímž postupně vedou žáky k správnému provedení jednotlivých zadání v rámci potřebných artikulačních, mluvních, pohybových a dramatických činností. Metody a formy práce jsou efektivně voleny s ohledem na věk žáků a jejich již získané schopnosti a dovednosti a také k realizované individuální a kolektivní formě výuky. Literárně-dramatický obor se vyznačuje velmi dobrými vztahy mezi žáky navzájem i mezi žáky a vyučujícími, bez jakýchkoliv známek sociálněpatologických jevů. Vyučující u žáků mají přirozenou autoritu, a to i přes značnou míru vzájemných přátelských vztahů.

Výuka ve všech oborech a sledovaných oblastech byla až na výjimky vyhovující. Inspekční týmy detailně hodnotily podporu rozvoje schopností a dovedností žáků v hospitovaných hodinách v jednotlivých oborech, závěry pak inspektoři v pohospitačních rozhovorech vždy projednávali s vyučujícími, případně i s řediteli ZUŠ. Z analýzy hospitačních záznamů vyplývá vysoký podíl pozitivních metod, postupů a forem práce, kterou učitelé jednotlivých oborů ZUV aplikují.